

Poština plačana v gotovini.

Čena številke 1 Din.



MARIJIN LIST

ŠTEV. 3.

32. LETNIK

MARCA 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sküpní naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društyi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvu.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

Pismo g. misijonara Kerec Jožefa na urednika Mar. Lista.

Institut salesien Yunnanfu — China. (Via Tonkin).

Yunnanfu, 16. nov. 1935.

Prečastiti gospod!

Ako ravno je Božič še daleč od nas, vendar se morem požuriti že sedaj s svojimi božičnimi voščili, da dospejo pravočasno v domovino. Želim iz srca od božjega Zveličara vesele in milosti polne božične praznike in srečno — blagoslovljeno novo leto 1936. Naj bo to leto za Novine in Marijin List leto velike žetve dobrih del med Slovenskim narodom; delijo naj mu duševni in materijalni blagor in naj ga vodijo s svojim naukom po poti vse stranskega blagoslova in napredovanja v svetosti in v gmotni dobroti. Želim iz srca, da naj mu vaš list še za naprej lomi kruh resnice in čistega nauka prave Kristusove Cerkve, naj ga čuva pred krivimi proroki v očjji obleki, ki ga z zapeljivostjo hočejo pripeljati v duševni prepad in ga tako oropati najdražjih svetinj poštenega in verskega življenja. Molim v ta namen, da mu ostanejo Novine in Marijin list še vedno Zvezda vodnica, ki ga naj po tem težkem in kratkem zemeljskem potovanju vodi k večnemu blaženstvu. Vsem našim dobrim in vernim rojakom pa želim, da ostanejo vedno stalni in zvesti prijatelji tega svojega najboljšega in najzvestejšega prijatelja in Rafaela voditelja: domačega cerkvenega tiska v želji in smislu Katoliške Akcije. To je vse kar vam moje ubogo misijonarsko srce more želeti iz te daljave. Prosil bom božjega Zveličarja, naj vam nakloni vse te moje prirsčne in bratske želje, in ponižno prosim, da se me tudi spominate v vaših molitvah pri božičnem Detetu, mene in mojega ubogeta misijona.

Kakor sem vam zadnjič poročal, sem na visokem Yunnanu. Še vedno se borim za božje kraljestvo med tukajšnjimi pogani in divjaki. Popolnoma osamljen v največji bedi in pomanjkanju, le milost božja in varstvo Angelja yarha ne spremljata na tej apostolski poti. Dobil sem pa pred kratkim vest iz Hongkonga, da sta gospod Majcen in brat Oravec 3. oktobra srečno



Ježuš je pokoren bio sv. Jožefi.

„I pokoren njima je bio“. (Luk. 2—51.) Tak pravi sam Bog, Večna Istina svedoči, da je Ježuš, boži Sin, Večni Bog tak poštvavao, lübo sv. Jožefa, da ga je spoznao za svojega zapovednika. Zakaj? Ka je genolo bože Srce, da je to velko čast skazalo ednomi prostomi tesači, ednomi siromaškomi obrtniki. Odgovori nam sam Bog v sv. Pismi, gda sv. Jožefa imenuje za pravičnoga moža. „Jožef, njeni mož, je bio pravičen“. (Mat. 1—19). Pred Bogom biti pravičen, po božoj sodbi biti pravičen, pomeni, meti vse jakosti v najvišioj meri. Bog, ki je neskončna svetost, ne more zvati ednoga smilenoga človeka za pravičnoga, če je te ne popolnoma čisti. Ravnotak ne more za pravičnoga zvati ednoga čistoga človeka, če do siromakov ma trdo srce. Ve jasno pravi sv. Düh Bog: „Če što samó v ednom greši, je krivec vu vsem“. (Jak. 2—10).

Sveti Jožef je pravičnik boži, v njem so vse jakosti v popunoj. najvišioj meri, kak si li moremo misliti. Te njemi je dao tisti dober Oča nebeski, ki ga je odebrao za svojega namestnika pri odgoji svojega božega Sina, našega Odküpitelja, Ježušja Kristušja. Zato pa ma tak veliko oblast v nebi, da, kak pravi sv. Terezija, pomaga vu vsem te, gda drugi svetci samo v ednoj ali drugoj reči morejo pomagati.

Lepoto düše sv. Jožefa nam sv. Maticerkev, zaročnica Ježušova, odkriva v litanijah, štere je njemi na čast odobrila i je moli. Zove ga:

Za najpravičnejšega, najčistejšega, najmodrejšega, najmočnejšega, najpokornejšega, najvernejšega. Kak visoko sega ta lepota njegove düše. Misli si na čistost, kak velko li moreš, on je med človečimi düšami najčistejši. Brezmadežna, Nevtepena Devica Marija, mati boža, prekosi vse svetnike i angele sküпно s svojov

švetostjov, a sv. Jožef je pa poleg nje najsvetejši. Kak čiste so bile device, sv. Terezija, Nežika, Ježušekova Trezika! Kak lepa lelija čistosti je cvela v sv. Alojziji, Stanislavi, Kazimiri, Gabrieli! I vse te čistosti prekosi sv. Jožef, on je najčistejši. Zato pa lejko čuva nedužnost našo, zna jo čuvati i moč ma tudi za to. Za „čuvara deviških“ ga je postavila Maticerkev. Lepšega zakona ne bilo na sveti, kak je njegov bio, zato ga zove Maticerkev za „lepoto življenja zakonskoga“. Lepše smrti ničče ne meo, kak on, ar je v naročaj Ježušovih i Marijinih püsto düšo, zato je „zagovornik vmirajočih“. I, ar ga je bogao sam večni Bog, zato je „strahota hüdiü dühov“. „Zavetnik sv. Cerkve“ je postao te že, gda si je po božem velenji vzeo Marijo za ženo: „*Jožef, sin*



Jožef najčistejši, moli Boga za nas!

Davidov, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene, ka je najmre poprijela, je od sv. Düha. Rodila bo sina, šteromi daj ime Ježuš, ar bo on odrešo svoje lüdstvo njegovih grehov“. (Mat. 1—20—22).

I če ga je Bog „za gospodara svoje hiše postavio i za vladara nad celim njegovim imanjom“, te smo tudi mi njegovi. Mi njegovi, on pa naš. Mi njegova deca, on naš oča. Mi potniki, on naš voditeo. Mi trpini, on naš tolažnik. Mi iskači Boga, on pa mesto Boga njegov krüšni oča na zemli i v nebi. Da nam ga tü i v nebi. Za Boži krüh on skrbi v nebi i ga deli na zemli mrtelnim lüdem, da bi po njem nemrtelni postali vu večnoj radosti.

Koga sveti Jožef vodi, tisti nikdar ne zablodi. On pa vodi vsakoga, ki si išče Ježuša.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

IV. Cerkev se briga tudi za zemeljsko dobro.

„Krščanka vera, štera, se zdi, nema druge naloge, kak srečo na drugom sveti, je osnovala srečo tudi v tom življenji.“

Montesquieu.

Tam na pobočji breščeka ponosno stoji ugledna sirotišnica, a njeno predrago kapelico krasi mila slika: kak Gospod, prebivajoči šče na zemli kak človek, z ljubeznijov skrbi za vse siromaške i betežne, je tolaži, blagoslavla i ozdravla. Kristuš je v časi se prikazana večna ljubav, a Cerkev, ki trdi, da je njegova i tak prava, mora ravnotak meti značaj pomagajoče i smilene ljubavi, pa to lastnost mora v svojem deli i življenji pokazati.

Jako rado se katoličanskoj Cerkvi v oči meče, da se ne briga za zemeljsko srečo svoje dece, nego jo samo tolaži z boušim, večnim življenjom. Istina je, ona išče najprle bože kraljestvo i njegovo pravico, a ravno s tem nam pomaga, da pridemo tudi do prave zemeljske sreče. „Čudovito!“ zazava slavleni Montesquieu, „krščanska vera, štera se zdi, nema druge naloge, kak srečo na drugom sveti, je osnovala srečo tudi v tom življenji.“ (Esprie des lois II. 4.)

Ali lejko nema prav? — Što ti čuva življenje, če ne vera i njena službenica, Cerkev? Peto božo zapoved, ki jo ona glasi i zasaja vsakomi globoko v srce, sprejme človeštvo i tak ti osigurava življenje bole, kak vsi policaji sveta. Kda je zasmehovalec Voltaire ednok obedüvao s prijateli, pa so ti začnoli zasmehavati vero i Cerkev, pravijo, da jim je pošepetno: „Počakajte, da moj sluga vö odide, — ar ovak bi me znabiti vnoči vmoro.“ — Če bi vsi ljudje živeli po zapovedaj naše vere, ne bi niti eden družinski oča bio vmorjeni zavolo malovrednih sto frankov. Brez bojazni bi noso peneze i življenje po nočnoj kmici i zemeljski kralovje ne bi nücali telko tajnih policajov za varstvo svoje osebe.

Vera i Cerkev čuvata zdravje. — Zdravje je najprvo — to je dragoceno zemeljsko dobro. Filozof H. Ritter pravi: „Vera stvori v vsakom stani življenja-fundament zdravja.“ (R. kath. Kirche... S. 120.) Pitaj doktora, ki v špitali spitavajoči hodi od postele do postele, ki pozna tak siromaštvo ljudstva — pitaj ga za vzrok vnoгих betegov, i on ti bo povedao, da velikansko število betegov ma svoj vzrok v kakšoj strasti betežnika ali njegovih starišov. Ja, jezere betegov ne bi bilo, če bi navuk Cerkve prevladao vse naše življenje. Ona nam predpisüje zmernost; vči nas, da je vsako vživanje zavolo vživanja samoga proti poštenosti; opomina nas, da si tü i tam tudi kaj dopušćenoga pritrhamo. — O, ljudje bi bili dosta zdravejši, če bi živeli bole po cerkvenom navuki.

Povej mi, ali ne čuva Cerkev tvojega imanja? Gde se zadostno poštüje reč dühovnikova, ali je ne tam vse varno pred

toljavji? Ali ne ve vsako dete, da Cerkev tistomi, ki si po krivici prisvoji tujje blago, odpove svestveno odvezo, dokeč napravlene škode po mogočnosti ne povrne ali obeča, da jo bo povrneno? Kda novine pišejo, (Wetzel, Phrasen, S. 70), da je pred nikelko leti s posredüvanjom katoličanskih dühovnikov v Madridi povrnjena šuma 200 jezero pezet, nekšoj banki v Sardiniji 72 jezero lir, nekšoj trgovskoj hiši v Kölni 20 jezero mark — ka te to pomeni? Protestantiski bogoslovec Hengstenberg pravi v „Evang. cerkvenih novinaj“ l. 1863.: „Evangelicanski posestniki v katoličanskih krajaj pogostokrat izjavlajo, da majo radi katoličanske hlapce i dekle, ar če bi jih ti okrali, znajo zagvišno, da bi jim dühovnik s pomočjov spovedi pomagao, da bi vkradnjeno nazaj dobili.“

Cerkev i gospodarstvo. — Kak kmečki sin pišem od toga s posebnim zadovolstvom. Ali znaš, da so sinovi reda sv. Benedikta osnovali tri osmine vseh varašov Nemčije i Francije, krčili šume, regulirali reke, posušili močvare, nerodovitne kraje napravili za rodovitna pola? (Soziale Tätigkeit d. Kirche, 6).

„Ves napredek polodelstva,“ pravi slavni narodni gospodarstvenik Roscher, „je prišeo iz samostanov. Kak so oni bili gojitelje dühovnoga napredka, tak so bili isto tudi za polodelsko kulturo. Na Norveškom so vse sadjarstvo vpelali samostani.“ — V Lombardiji so sinovi sv. Bernarda navčili tamošnje kmete, da so s skopanimi jarki namakali zemlo i jo pretvorili v najrodovitnejšo i najbogatejšo v Evropi (Montalelbert, Mönche I. 206.). „Vido sam polodelske knige,“ pravi Tocqueville, „iz 13. i 14. stoletja, ki so vzorne tak po formi, kak po jasnosti, natenčnosti i razumlivosti. So pa vse temnejše, nejasnejše, nepopolnejše, površnejše, kem novejše so i to nazlük splošnomi napredki i prosvetlenosti (Süddeutsch, Bauerleben im Mittelalter). — Protestantiski zgodovinarje (dr. Ratzinger) hvalijo na ves glas bogastvo i dobro življenje kmetov v tistom katoličanskem časi. „Kak srečni ljudje so bili naši pradedje.“ „Kmet je bio premožen i dobro je jo; njegovi hlapci so dobivali veliko plačo i dobro hrano.“ Omenimo šče svedočanstvo angleškoga socialista Hydemava (Hist. Grundlage d. Soc. in England). „Istina je, da so dühovniki i redovniki bili najbolši polodelci Angleške, i narod je ne znao za stisko i lakoto, dokeč je katoličanska Cerkev mela svoje pravice i imanje.“

Cerkev i delo. — V novom i najnovjšem časi je postalo socijalno pitanje močno. Najširšim narodnim vnožinam so vgasnole zvezde na nebi, t. j. vzeli so njim vero v pravično plačilo i srečno življenje po smrti — ali s tem so je ne osrečili. Zato so ljudje nezadovolni i mrmrajo, i nevoščenost, se zdi, postaja neprijetna ne samo v Barceloni, nego tudi v Berlini i indri.

Ali je bilo delavstvo tudi te tak nezadovolno, ali se je tudi protilo z revolucijov te, kda je življenjsko steblo katoliške Cerkve zasenčilo narode? — Čujmo, ka pravijo svedočanstva!

Socijalni demokrat Kautsky piši v članki „Delo dnes i pred 500 leti“ sledeče: Ka je dnes delavcom ideal (cio), za šteroga

se morajo močno boriti z meščanstvom, to je bila pred 500 leti, v mračnem srednjem veki, že priznana istinitost. Pred 500 leti je delavstvo delalo z manjšim trüdom i v kračšem delovnom časi, nego dnes, ali itak je melo plačo — vekšo. To svedočijo vnoge prepovedi različnoga luksuza i delavske plače iz 14. i 15. stoletja, ki pravijo, da delavec sme na den samo dvakrat meso jesti i odrejeno merico vina ali piva spiti, a detičom se je prepovedalo, da bi se oblačili v žamat i svilo. Dnes bi takše prepovedi bile ščista odveč. (R. k. Kirche. S. 138).

„Zgodovina 14. i 15. stoletja nam pripovedavle od dviga obrtniškoga dela i od splošnoga blagostanja obrtnikov, ka oboje združeno ne najdemo v niednoj dobi, pravi Schönberg (Zunftwesen in Mittele. S. 77).

A protestant Schmoller piše: „15. stoletje je bila zlata doba, za šterov gledamo dnes, kak za kakšim zgüblenim paradizomom“ (Jaussen I. 385).

„Obrtnik je bio premožen. Delao je marljivo, ali ne preveč. Življenje njemi je bilo lejko. Delavci so dobivali veliko plačo i oskrbo, kakše so ne meli nikdar prle i ne sledkar. Življenje so meli veselo i srečno. Radost i zadovolstvo je vladalo v vseh vrstaj lüdstva.“ Tak pripovedavle dr. Ratzinger od „klerikalnoga“ srednjega veka.

Tüdi dnesden žele katoličanska Cerkev delavskomi stani ravno tak dobro, kak v tistoj srečnoj dobi. Za nje se potegüejo naši katoličanski socijalni politiki i z razumevanjom idejo proti vsem upravičenim i razumlivim zahtevam delavstva. Ali si je ne papa Leon XIII. pridobo neminljivo zaslüženje s svojov okrožnicov o delavskom pitanji?

Cerkev i umetnost. — Što je zozidao stolno cerkev v Milani, v Ulmi, v Kölni, pa krasne katedrale na Francoskom i Španjolskom, — neprecenlive bazilike i umetniške zgradbe Italije. Vse, vse to je pozidala Cerkev! Veliki poznavalec umetnosti, W. Lübke (Geschichte der Renais. in Deutschl.) pravi, da protestantskoga stavbarstva nega. Reformacija je vničila mnoge umetnine, a sama je ostala v umetnosti neplodna. Mi katoličanci se lejko ponašamo, da so največši slikari i podobari vseh časov naši. Pápov Rim ostane hrepenenje vsake plemenite umetniške düše, — i kak nemrtelni hvalospev o umetniškom pcmeni i umetniškom razvoji katoličanske Cerkve, mi zvonijo Schillerove kitice: „Lepše kak mi na našem severi — prebivle prosjak na vrataj sv. Petra, — ar on gleda večni, edini Rim. — Okoli njega migeče sijaj lepote, — a drugo nebo — prekrasen hram sv. Petra — zdigavle se v nebesa.“

*

Zdaj bi pa meo šče edno pitanje, ki mi je posebno na srci: Ka je včinila Cerkev za siromaško i nevolno človečanstvo? Mesto vsakšega drugoga odgovora bi mogeo tü napisati pohvalo ednoga glasovitoga gospodarstvenika: „Zgodovina smilenosti je zgodovina katoličanske Cerkve.“

Za siromake je poganstvo ne melo ljubavi. Inači plemenita velikana, kak Cicero i Seneka, sta mela za nje samo trde reči, a blagost i smilenost sta mela za slabost značaja. Jako je vplivalo na poganstvo, kda se je mlado krščanstvo začelo zavzemati za siromake, je popisavati pa pri božoj službi pobirati za nje darove. Šest sto let je krasno cvela ta cerkvena službena oskrba siromakov — i zato ne je bilo prosjakov. Sledkar so se brigala za siromake svecka društva i verski redovi, tak da so na konci srednjega veka zacvela prelepa dela krščanske dobrotelnosti. Jako dostakrat guči Luther v svojih delaj od velike dobrotelnosti, ki se je vršila za časa papov. „Kak dež so kapali milodari, zakladi, herbije“ . . . Zdaj pa nešče nišče niti krajcara dati.“ (Sämmtl. Werke, XII. III. 164). „Pod papinstvom so bili ljudje darovitni, ali odkda pa so postanoli evangeličani, nišče več nešče davati, nego samo eden drugoga güli i vsaki šče vse sam meti. Či duže se predga evangelij, globše se ljudje vtaplajo v lakomnost, škrtlavost, razvüzdanost i gizdost“ (Säm. Werke V, 264). A ravno Luther je prerezao dobrotelnosti korenino življenja s svojim novim, nezaslišanim navukom, da sama vera človeka opraviči i da dobra dela nemajo zaslužjenja za večnost.

Pa ka včinijo šče dnesden katoličanska društva sv. Vincencija za dobro siromakov! Po glavnom poročili so nabrali samo l. 1897. več kak 13 milionov frankov za pomoč siromakov brez razložka vere i narodnosti, za zidanje sirotišnic, dečinskih domov, šol za nadelno včenje, ljudske kühnje.

Šče več zahteva od nas siromaško, nevolno človečanstvo. Ka bi bilo dnes človečanstvo brez Kristuša i brez Cerkve? Pogled na betežnika se je gnüso poganskomi Grki. Slabotno i spačeno deco so izpostavljali, pa tüdi za domače družinske kotrige so za časa poganov slabo skrbeli. Platon preporeča nekša „močna sredstva“, pa če ta ne pomagajo, mora betežnik vmreti.

Zdaj pa pride k človeki večna ljubav i njena božanska reč: „Ka včinite najmenšemi mojih bratov, to ste meni včinioli“ (Mat. 25, 40) i z močnim ognjom razžari krščanska srca. I zdaj se začne tista junaška skrb za betežnike, šteroj se šče dnesden čüdivamo pri naših verskih redovaj. Zdaj je betežnik več ne bio brezkoristna kotriga države, nego bio je naš brat v Kristuši i zato „je Cerkev postanola zavetišče človečanstva“, pravi protestantski zgodovinar Gregorovius (Geschichte d. Stadt Rom im Mittelalter II. 59).

Ja, kelko i kakša zavetišča je stvorila Cerkev za negovanje i oskrbo siromaškoga človeštva. Celi stari poganski vek je ne poznao špitala; špitao je iznajdba krščanske ljubavi. Prvi veliki špitao, koga pozna zgodovina, je zozidao sv. škof Bazilij l. 370. pred dverami svojega škofovskega varaša Cezareje. Sledkar so sinovje sv. Benedikta pöleg svojih samostanov podignoli pribežališča za betežnike. V 12. i 13. stoletji je zgradila krščanska lübezen 20 jezero hiš za tiste, ki so bili gobavi, v šterih so skrbeli za gobave, a po celom sveti so odprli špitale i sirotiš-

nice. Začnoli so davati velike dare na hasek teh zavetišč krščanske ljubavi, i jezери, ki dnes živijo od toga katoličanskoga kapitala, gučijo, da Cerkev nikaj ne včini za zemelsko dobro človeka, nego samo misli na večnost.

„A što bo prešteo vse tiste junake i junakinje krščanske lübezni, šteri, navdehnjeni z dühom Cerkve i ž njenim blagoslovom, idejo iz svojih kuč ali palač, iz samostanskih celic ali katedral i pristopajo k betežnikovoj posteli nesrečnikov, ranjencov, jetičnih i oküženih, da je tolažijo, da jim olejšajo bolečine, da je zdravijo? Zgodovina nas spomina na slavna imena, kak na sv. Sebeščana, ki je po temnicaj obiskavao spoznavalce Kristušove, da je betežne tolažo i krepo; na sv. Ivana, šteromi je bila prva naloga, kda je prišeo na aleksandrijsko patriarhatsko stolico, da popiše vse siromake i betežnike svojega varaša i njim darüje vse svoje dohodke i svojo osebno pomoč; na sv. opata Odila iz Clugnya, ki je l. 1016. odao svete posode svoje samostanske cerkve, da bi pomagao oküženim; na sv. Elizabeto, grofico türinško, ki je pri Wartburgi zozidala špitao i v njem z lastnimi rokami dvorila gobavcom, njim celila rane i mozole; na sv. krala i mantrnika Venceslava češkoga, ki je dostakrat v hladnih zimskih nočeh pohodo betežnike bos i gologlav; na sv. nadškofa Tomaža iz Villanove, ki je samo te na posteli spao, kda je bio betežen, da je telko bole mogeo skrbeti za betežnike i siromake; na sv. nadškofa Karola Boromejskoga, ki si je pridobo s svojov junaškov lübeznijov do oküženih nemrtelno slavo; na sv. Ivana od Boga, šteroga življenje je nepretrgano mantrništvo v službi betežnikov; na sv. Vincenca Pavlanskoga, prek šteroga rok je šlo 30 milijonov frankov v korist siromakov i betežnikov (Geschichte d. k. Krankenpflege).

Ali je potrebno, da pokažem šče na sv. Bernärda, ki je na mnoge dni nasito 18 jezero lačnih, ali na škofa Julija iz Würzburga i na špitao, ki ga je nastavo i v šteroga je na leto sprijao i skrbo za 3 jezero betežnikov i 2 jezero potnikov kakšekoli vere? Ali je šče potrebno, da pokažem papov Rim? Vse do najnovjšega časa je meo nikaj menje kak 20 špitalov za betežnike i za tiste, ki so po prestanom betegi bili potrebni skrbi, da ščista ozdravijo; vsi špitali so nastanoli pod vplivom Cerkve i većinom je papa podpira s svojimi dohodki.

Ali je ne to ščista nenavadno, da je sv. Peter Nolasko, sin bogate viteške rodbine, žrtvüvao celo svoje imanje, da odküpi i pripela na slobodo 300 krščenikov, ki so bili okovani v žmetne verige, v raztrganoj i zamazanoj obleki, kak robi Saracenov; da za oslobojenje teh najnevolnejših zbira milodare i nastavi red s posebnimi zaoblübami, da za oslobojenje robov žrtvüje vse svoje imanje, i če bi bilo potrebno, tüdi svojo svobodo; da nato sam potüje v Afriko i z gorečov navdüšenostjov i neizčrplivov potrplivostjov išče svoje lüblene, da je tolaži i oslobodi!

Što bi smeo trditi, da se je ta krščanska lübav zdaj že ohladila? Če bi šteo našetiti vse tiste redove i družbe, ki pri

siromakaj služijo Kristuši, ne bi prišlo do konca. To so smileni bratje i sestre, „sestre krščanske ljubavi“, „sestre bolničarke od Besansona“, „sestre maloga Jezusa“, „sestre previdnosti“, „sestre sv. Križa“, „hčere presvetoga Odrašenika i. t. d.

Držba „sester siromakov“ skrbi v 242 hišaj za 27 jezero starcov i staric. Socijalno delo sester sv. Vincenca Pavlanskoga je slavio že svobodomislec Jules Simon rekoč: Sestre majo 2434 hiš, v šterih včijo 185 jezero dece i skrbijo v špitalaj za 45.600 betežnikov. V Ažiji i Severnoj Ameriki majo te sestre 328 hiš. V njih vzgajajo 32.970 dece vseh narodnosti i ver; a v špitalaj i sirotišnicaj skrbijo za 79.900 ljudi i skrbijo za zdravila 2,947.000 betežnikom (Winfred, D. soziale Wirken der Kirche).

Samo v Avstriji zdržavlejo redovnice 148 sirotišnic, 13 siromašnic, 11 zavetišč za starce, 253 špitale. Smileni bratje so po poročili v 50 letaj skrbeli v 12,536.689 dnevaj za 744.862 betežnikov brez razlike vere. — Na celoj zemli je več kak 4 miljone ljudi vživalo lübeznivo skrb sester raznih redov.

„Znabiti nega na sveti nikaj vekšega“, je pisao Voltaire ednok iskreno, „kak je žrtev, ki jo doprinese nežni spol s svojov lepotov, mladostjov, često tüdi z visikim rodom, da v špitalaj lejša izvržek človeče nevole, ki tak ponižava naš ponos i odbija našo mehküžnost“. (Sur les moeurs III.)

Na drugom mesti pa piše: „Ne da se zatajiti, da se narodi, ki so se ločili od rimske Cerkve, samo površno brigajo za velikodüšno lübezen do bližnjega“. (Essay sur les moeurs).

Tüdi slobodnozidar dr. Oto Hese-Am-Rhyn slavi v svojem deli „Sramota moderne kulture“, katoličansko Cerkev, da se v tolikoj meri briga za nevolno človečanstvo, kak se ne briga i se niti ne brigalo niedno drugo versko združenje.

Naj bo zadosta, ka je tü povedano. — V tom kratkom izvlečki ne mogoče niti omeniti vsega, ka je katoliška Cerkev včinila za blagostanje človeštva. Mogeo bi opisati življenje sv. Boska Ivana, ki je v 50 letaj nabrao 80 milijonov frankov i jih potrošo za vzgojo dečkov, ali kapucina Mathewa, ki je s predganjom, zgledom i molitvijov dosegno takši uspeh, da je l. 1844. pridobo skoro 6 milijonov Ircov, da so pred oltarom oblübili, da več nikdar ne bodo pili žganice... a s tem je milijonskim družinam zasiguroao bolšo bodočnost, ali očo Damijana Devenstera, ki je na otoki gobavih Kalarvoo prostovolno podaro svoje življenje najnevolnejšim, vredno skrb betežnikov, vpelao božo službo, včenje v šolaj i s svojim blagoslovom je več kak 2000 teh zavrženiš siromakov odpravo v večnost, dokeč se te strašni beteg tüdi njega ne prijao!

Povej mi, lübleni čtevec, ali je istina, da Cerkev nikaj ne včini za zemelsko dobro človeštva? Ali je ne ona teliko stoletij pa vse do dnes najsijajnejše dokazala, da je božansko delo Tistoga, ki je hodo po sveti, blagoslavljajoči i dobrote čineči, i ki je rad i s smilenostjov pomagao vsem betežnim pa vse nevolne i siromaške zvao za svoje drage brate?

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica:
Marija z Agrede.)

Tretja knjiga.

9. *Bog deli Mariji nove milošče — imenuje jo ponovno za gospodarico vsega stvorjenja. — Zadnja priprava za vtelovljenje Reči.*

Zasijao je den zadnje priprave za Mater božo. Četudi je Bog v toj devetdnevnicu pred poprijetjom pri Mariji ponavljao svoje čude i milošče, je itak dodavao še nove, da bi jo pripelao bliže k visikomi cili. Bilo je najpre nemogoče naednok puniti brezdno med Bogom i ženov i jo z mesta zdignoti tak visiko nad vse stvari.

V globokoj poučnosti je pozvao Gospod te deveti den Marijo. Ona se je začutila z dušov i s telom pred prestolom Božim. Bože veličanstvo podigne Marijo do sebe i njoj označi prostor za naveke. To je bilo najviše i najbliže Bogu. Marija je mela miselno videnje Boga. Ar njoj je bila čast matere bože skrta, zato je spoznala nove skrivnosti. Jasno je zapopadnola celi vsemir, nebo, zemlo i pekeo. Gospod je postavio svojo odebranko nanovo za gospodarico vsega stvorjenoga i njoj je djao na glavo korono z napisom: Mati boža. Ona sama je še zdaj ne spoznala pomena teh reči, razmeli so ga pa nebeski duhovi pa so se čudivali svojoj vladarici. Primerno je bilo, da vsi podaniki velkoga krala prle spoznajo Mater svojega krala i njoj izkažejo primerno, čast pa da je tudi Marija prle zvišena na čast kralice, a sledkar da postane Mati Gospodara večnosti. Vsekak je ona, ki je mela roditi krala, morala biti kralica, štero priznavajo vsi podložniki.

Okrašena z vsemi dari i miloščami božimi se je Marija svetila kak prava dika boža. Bila je čista od vsakoga praška hčeri Adamove, primerna posoda, da sprejme večno Reč, ki sprejme telo. Človeči razum ne dosegne, da bi opisao delovanje punosti milošče v srci Marije. Ali ona je itak ostala čudo, vzor delo poniznosti poleg svojega neprispodobljivoga dostojanstva. Kem više jo je boža roka zdignola, za tem nezatnejšo se je držala. Že zato je zaslužila, da jo vsa stvorjenja zovejo blaženo.

10. *Presveto Trojstvo pošle nadangela Gabriela, da nazvesti Mariji, da je izbrana za Mater božo.*

Gda se je spunilo vreme, da se zvrši vzvišena tajnost, je pozvao Bog nadangela Gabriela. Tokrat je bilo to neposredno, inači so bože zapovedi primali najviše angeli pa so je od reda do reda nazveščavali angeli, ki je meo zvršiti zapoved. Gospod je pravo Gabrieli vest, ki jo ma nazvestiti Mariji i kak jo ma nagovoriti i pozdraviti.

Ostalim angelom je nazvesto, kak je prišlo vreme, da se reši človeči rod i kak je pripravljeni, da brez odloga stopi na zemlo, gde je odebrao Marijo za svojo mater. Z neizrekliov hvalov i radostjov so poslušali angelski dühovi glas svojega Stvoritelja. Zaspavali so skladno novi hvalospev ponavljajoč v njem velepesem Siona: Svet, svet, svet Gospod Bog nad vojskami!

Radostno pokoren stopi nebeski knez Gapriel z nebes. Na jezere angelov ga je sprejavalo v vidnoj podobi. Gabriel je bio kak mladenec redke lepote. Njegovo lice je bilo blesteče kak žarišče svetlih žarkov, ki so se širili na vse strani. Milina i resnost sta se zdržile na njem v blago dostojanstvo. Blesteči zlati venec njemi je čelo krasio. Njegova hala je bila blesteče svetle farbe. Na njegovih prsaj se je vido križ, ki je bio znak njegove novine od vtelovljenja večne Reči. Gabriel je s četami, ki so ga sprejavale, leto proti Nazareti v stan presvete Device. Sprejela ga je čista sobica v maloji hiži. Ta je bila brez vsakšega okrasa, ki ga rabi svet, da prikrije svoje sirmaštvo i pomenkanje dühovnih dobrin.

Marija je mela štirinajst let, 6 mesecov i 17 dni. Po teli je bila višiša kak njene vrstice. Njena zvünešnjost je bila posebno krasna. Podoba v skladnom razmerji. Njeno lice je bilo podugovato, a črte lica fine i nežne. Njena koža je bila svetla, tü pa tam rjava. Čelo je bilo primerne višine. Obrvi so bile zavite v lepi lok, oči velke i čedne, neverjetne lepote i na smeh: njih črna farba je prehajala v temno zeleno. Nos je bio podugovati i dovršeno lepi; vüsta mala, rdeča ali v pravom razmerji. Nakratko: bila je tak lepa i tak nadarjena s punostjov naravnih darov, da se ne najde nikdar niedna njej spodobna, vednaka. Samo eden pogled na njo je povzročo radost, poštüvanje i vdanost. Privlačila je srca i je vezala v poštüvanji, lübezni, pa je takreko silila, da jo častijo. Veličina njene miline i dovršenosti je zapovedavala tihoto. Vse, ki so bili tak srečni, da so jo vidili, je pobüdjavala na božanska dela, ki se nemrejo tak lejko opisati. Ona je napunjavala srca z nebeskimi vtisi i z božanskimi nagnjenji, ki so vodila düše k Bogi.

Njena obleka je bila snažna, sirmaška, a čista, pepelnato sive ali temnosrebrne farbe.

Gda se njoj je približavao nebeski glasnik, je bila pogloblena v premišlavanje vzvišenih skrivnosti, ki jih je Gospod teh devet dni ponovno büdio v njoj.

Gda je nebeska kralica sprijala od Gospoda obećanje, da Edinorojeni naskori stopi na zemlo, se je radüvala v svojoj gorečnosti, vervajoč božanskoj reči. Svojo radost je oblekla v reči molitve.

Hrepenenje pred sv. prečiščavanjom.

Pridi! Pridi!
Jezuš, mili!
K svoj'mi Sini.
Po Mamiki
Njem, prinesi,
Ka nebeski

Vsi šeregi
So želeli
Negda Tebi.
Pridi k sini,
Jezuš mili!
Pridi! Pridi!

Sn.

Sv. Jožef Cottolengo.

(1786—1842).

„Lübezen Kristušova nas žené...“, je pisao sv. Paveo v drugom pismi do Korinčanov (5, 14). Lübezen do Kristuša žené, tira i sili katoličane, da bližnjemi v nevoli priskočijo na pomoč. I kak smo vidili lepi zgled dobrotelnosti v sv. Lujzi Marillac, nam sv. Cerkev podaja drugi takši zgléd, sv. Jožefa Cottolengo, ki ga je 18 marca 1934 prištela k svetnikom. Oča njemi je bio Francoz, mati pa Taljanka. Po svojoj pretkanoj i veseloj naravi je bio spodoben sv. Filipi Neri, po plemenitosti srca pa sv. Vincenci Pavlanskomi.

Ednok je Cottolengo kak kanonik bio navzočen pri smrti edne sirmaške ženske, štero so stivali iz bolnišnice i jo poslali v drugi varaš, ar je po priliki ta spadnola. Pa sirota je na poti vmrla. Té žalosten dogodek je tak delüvao na svetnika, da se je odločo nastaviti zavetišče, v štero bo sprejemao nesrečnike, štere ne bodo pitali, što so, kama spadajo i spodobno. Zadosta je, či je prišlec popotnik, betežnik, pohablenec, grdi i spodobno. To so edini pogoji sprejema. V te namen vzeme Cottolengo v Turini edno hižo z rende in v njo nastani nekelko takših nevo-lašov. Oblasti so doznale i so se začnole za to zanimati. Gučalo se je i pitalo: s kem i kak bo Cottolengo vzdržavao te lüdi? Kak more biti tak jako prevzetan? Tüdi njega samoga so pitali: „Vi gotovo mate nekoga, ki bo vse to plačao?“ „To se zna, ka mam. Plačala bo Banka Bože Previdnosti,“ je odgovoro. Mislili so, da vganja norije, pa so šteli slüžbeno vrediti to stvar i sirotišnico zapreti. A tomi je nasprotüvao sam krao Karol Alberto, ki je izjavo: „Püstite ga, bole je pameten kak mi vsi. Svetniki pa pravi: „Dragi prijateo, jaz sam gvišen, da bote vi vse najbouše včinoli, ali ka bo s toga, kda vas več noude?“ „Veličanstvo — odgovori Cottolengo — pogledajte, ka se zdaj dela pred Vašim dvorom“. — „Straže se preminjavlejo.“ Dobro, tak tüdi gda mene več ne bo, bo sam Gospod Bog premeno stražo, i moja sirotišnica duže ostane.“ Varaški doktor pa, ki je šteo zapreti sirotišnico, ka prej ne odgovarja vsem higijenskim pred-pisom i zahtevam, naskori postane v ravnotoj hiži doktor. Svetnik je zavüpao na Božo Previdnost i Bog njemi je vsikdar pomagao.

Leta 1842 začüti, da se njemi bliža smrt, da pa ne vze-miri betežnikov i nevoľnikov, ki so bili nastanjeni v njegovoj „Maloj hiši Bože Previdnosti“, je odišeo k svojem brati dühov-niki v Chieri, da pri njem vmerje: „Prišeo sam, da pri tebi mirno vmerjem... Guči mi od Boga i od raja.“ Dokeč je živo, je rad izgovarjao „Deo gratias — Bogi hvala“, pa naj njemi je šlo do-bro ali slabo; naj so njemi za sirmake dali jezerke ali samo drobiž; naj so njemi prinesli jetičnoga ali pohablenoga sirmaka, za vse se zahvalo z „Deo gratias“. Tüdi vmro je izgovarjajoč svoje geslo: Bogi hvala.

Cottolengo je dve družbi ustanovo: Družbo redovnic i dru-

žbo redovnikov, ki nadaljujejo njegovo delo. Največše zavetišče majo v Turini. Te dom izgleda kak eden celi varaš nevoljšov, štere je zavrgla človeča družbá. Tü so sirote, glühonemi, jetični, nezakonski, zapuščeni itd. To zavetišče ešče dnesden zovejo: „Mala hiža Bože Previdnosti.“ I zaistino, če Bog sam ne bi pomagao po dobrotnikaj, se ne bi moglo to lepo delo dolgo vzdržati.

N a v u k: Skrb, s šterov Bog vzdržavle i ravna svet, se zove Boža Previdnost. Posebno pa skrbi Boža Previdnost za lüdi. — Krščenik v nevoli i potrebi more pozvati človeča sredstva na pomoč, kelko samo more, a potrebno pa je ešče k tomi, da se s cela vda tüdi v Božo volo.

Palau Gabriel, D. I.

Po Kristušovej poti.

XI.

Kakših reči se moramo ogibati, da ne prejdemo.

1. Sam ti pravo: nasledüj me! Zakaj ščeš obstati?
2. Ka te dnes zadržava, te vütro pogübi.
3. Za kaj se dnes navdüšüješ, zavolo tistoga se boš zütra mučio.
4. Je dobro, od vsega dobrega več vredno; išči resno to, i vse drügo se ti dodá.
5. Malo je tistoga, ka svet ponüja i njegovi najveksi kinči so prazna obetanja, s šterimi te osipava.
6. Zemelska dobra vživaj po mojoj voli, pa ti minlive reči sveta ne do škodile.
7. Iz zemelske vrednosti te maš najveksi hasek, če jo položiš pred noge apoštolov.
8. Če si mogoči z nogami tlačiti nečimurnosti življenja, te si zaistino pameten človek.
9. Če me po stvorenji ne najdeš, na kakši hasek so ti te? Ka bi se jih držao zato, naj te pogübjijo?
10. Poznaš velikaša, ki je hüdoben? Dete v milošči posvečüjooj je več kak on.
11. Vnogi bi bolši bili, če ne bi bili tak bogati.
12. Ne vekše nesreče za človeka, kak če za dobrote toga sveta žrtvüje jakost i miloščo.
13. Velika nesreča za človeka je bogastvo, oblast, plemeniti stan, znanost, bistra pamet, če te dare, štere je za drüge dobo, na slabo obrača.
14. Nečimurnost nečimurnosti je! če se samo z zvünešnjimi lastnostmi ščemo dopadnoti.
15. Nečimurnost nečimurnosti je! če mislimo, ka nas lüdje štimajo, a oni nas zametavajo zavolo grehov.
16. Nečimurnost nečimurnosti je! s silov ponižavati slabotne.
17. Zütra se jakosti zbuntajo proti tebi i oddaleč boš vido, kak prisedajo siromaki k mojemi stoli.
18. O misli, ti, ki se nemiri veseliš, na tiste, ki tam trpijo, kde je večni nemir.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše.

II. Skušavanja.

13. Najimunitnejši bogoslovci i duhovni voditelji priznavajo, da je skušavanje zavrči več vredno, kak pa vnogi guč.

„Zametavanje skušavanja pomeni, ka se je duša v jakosti spopolnila i ka zavüpa na Boga, ki nam pomaga v boji, če ga na pomoč zovemo. Ka se pa samoga skušavca tiče, nikaj ga ne more hitrej v beg stirati, kak če ga zavržemo; ar njemi gizda vsikdar bole raste, zato ne more prenesti zame-tavanja, i kak preganja tiste, ki se ga bojijo, ravnotak se ogible tistih, ki njemi batrivno protistanejo i ga zavržejo. Ne pozabimo nikdar, da nas samo po nas samih more premagati, če njemi najpre po svojoj mlačnosti roko ponüdimo i v njegova navdihanjanja privolimo.“

Sv. Frančiška Saleškoga sledeči navuk bo svetlosti i to-lažbe vretina za nas:

„Kak poštena žena zapelivci ne vöšči reči, i ga niti ne pogledne, nego ga včasi povrže i na svojega moža misli, da bi prisego vernosti, štero njemi je položila, iz globočine srca ponovila, ravnotak naj tüdi bogaboječa duša, če jo skušnjave napadajo, v nikšo formo nikaj ne odgovarja skušavci i se ne štrica ž njim, nego naj se mirno obrne k Ježuši Kristuši, svojemi zaročniki i njemi sveto oblübi i obeča, ka de se ga z večnov vernostjov dr-žala i ka njegova šče biti večne čase.“ (I. Filothea 4, 7).

V nekom pismi sv. Šantalskoj Frančiški pa eto pravo: „Gda se sovražnik trüdi, da bi preobladao vašo pamet, idite vö skoz vrat vaše vole i vr-žite par težkih bomb na njega. To teliko pomeni: Če vam dušo napadne skušavanje proti veri i vam šepeče: Kak bi bilo to mogoče? v nikšo formo ne začinjajte štricanja s sovražnikom, nego s svetov zburkanostjov ga fest mlatite i osmodite oznotraj v duši — pa če je potrebno — tüdi z rečmi njemi zgučite sledeče, ali spodobne reči: Neyolaš i izdajalec! Ti si se od-trgao od družbe angelov po nevernosti i ščeš, ka bi se jaz odtrgala od družbe svetnikov! Ti neveren, jalen vkanlivec! Odhajaj od mene, šatan! Naj žive Ježuš, šteroga verjem! Naj žive Cerkev, štere se držim! O, mati bože dece, sv. Cerkev, nikdar i nikdar se ne odtrgam od tebe: v tvojih naročaj ščem živeti i vmreti.“ (Pisma 6, 33).

Pismo preč. g. Kerec Jožefa, misljonara na urednika Mar. Lista.

Institut salesien, Yuntsinkai 51, Yunnanfu, China.

Yunnanfu, 7. januarija 1936.

Prečastiti gospod!

Jaz se vüпам, da ste moje dopise in zadnje božične poz-drave že davno srečno do rok dobili. Dnes vam lejko z vese-ljem naznanjam, da so moji novi pomočniki srečno dospeli 23. decembra 1935 v Jünnanfu. Zdaj nas je cela slovenska kolonija v tom lepom i na tak visokom mestü. Dva duhovnika i dva brata: g. Majcen iz Krškoga ob Savi, Meolic iz Kroga, Oravec iz Slo-vaškoga ino podpisani, že stari vaš dopisovalec. Z nami se na-hajajo tüdi klerik Fernandez, Španjolec, Perkumas, Litvanec i domačin Kakrel Ly. Če bodo še Šolske sestre sprejele poziv Mons. Ching-a, potem bo Yunnan lepa slovenska misijonska na-selbina postao. Če ravnoč se nahajamo v velkom pomenjkanji i

siromaštvu, vendar je takše veselje ino lübezen med nami, da ga težko indri najdete. Vsi hrepenemo po lübezni božoj i vsi smo jako pripravleni trpeti za to lübezen, naj se le širi Njegovo kralstvo med pogani. Nikaj nas ne straši, ne mučeništvo, štero si itak želemo, i ne siromaštvo, v šterom živemo.

V načrti mam krasno, lepo i veliko stavbo, ki naj bi postala žarišče krščanske vere i kulture med tem zapuščenim i še divjim narodom. Moji novi sodelavci so se taki prepričali, da so prišli v pravo misijonsko deželo, ki se nikaj ne loči od divje Patagonije i kde bo trbela orati jako trde njive. Eno najbolje uspešnih sredstev je gotovo dobra vzgoja mladine, štera bo mela



Düša glej svojega trpečega Gospoda.

Tvoji grehi so Njemi spleli trnjav venec okoli najsvetejše glave. Pa on vendar v roke primle sv. hoštijo i ti v njej da samoga sebe. Povračaj njemi to lübezen z lübeznostjov. Rad misli na njegovo bridko trpljenje i habaj se vsakoga greha.

bodočnost v svojih rokah; zato sem moralno prisiljen se oprijeti najprle toga mogočnoga sredstva. Naša nova dijaška ustanova ma pred sebov svoj zvišeni namen i zato nazlük tomi, da ešče nemam v to svrho niti pare, morem letos začeti z zgradbov. Ape-liram na radodarnost vseh tistih, ki lübijjo ino želejo, da se bože kralstvo širi tüdi med pogani, šteri so šče v temi praznoverstva ino v oblasti hüdobnoga düha. V imeni božega Zveličara prosim pomoči za zgraditev našega misijonskoga središča i oblüblam, da bo lübi Zveličar bogato povrno vsem, ki bodo kaj žrtvävali za njegovo vekšo čast med zapuščenim poganskim narodom. Mi bomo darüvali naše apoštolske trüde ino žrtve za vse naše dob-

rotnike. Vsi naj kaj prispevajo k tomi: Betežniki ino siromacije s svojimi molitvami i žrtvami, da bo Bog blagoslovo naše delo, drugi pa si naj kaj pritrğajo ino gmotno žrtvujejo: Moški napriliko naj malo menje pijejo i kadijo, ženske naj si pritrğajo pri nepotrebnom lepotičji ino drugih zabavaj, mladina naj malo menje sladkora ino drugih slaščic zavživa i. t. d. Kak lejko si vsaki nekaj pritrğa i s tem z nami sküпно misijonari za razširjenje božega kralstva med pogani. Način je jako lejki, ki ne zahteva potrebnih penez, zahteva samo premagüvanja, da bi si odtrğali nekoliko tistoga, brezi šteroga tüdi lejko živejo i z šterim bi lejko še koristili svojoj düši tak, da se varjejo pred grešnimi razvadami. Takša pokora bi njim bila z ednim tüdi najlepša prilika zaslüzenja za večnost.

V najlepšem vüpanji, da naš glas najde odmev pri dobro čütećih düšaj, vas najlepše pozdravljam ino ostanem vsikdar hvaležno vladani v Presvetom Srci božega Zveličara.

JOŽEF KERIC,
sal. misijonar.

CERKVENI GLASI.

Zagrebški nadškof — osemdesetletnik.

Ves hrvaški narod, posebno pa Zagreb je v preminoćem meseci, 16. februara, jako slovesno obhajao osemdesetletnico življenja i dvajstipetletnico škofovanja svojega nadpastira — Dr. Antona Bauera. Z bratskim hrvatskim narodom se veselimo tüdi mi kak katolićani toga velikoga dogodka.

Njegovo življenje. Dr. Anton Bauer se je narodo 11. februara 1856. na erdödjivom „marofi“ v Breznici kak tretje dete svojih starišov, ki so meli petnajst dece. Stariši so se preselili v Varaždin. Tü je hodo Anton v lüdsko šolo i tüdi šest razredov gimnazije je tü opravo. Zadnjiva dva razreda gimnazije je opravo v Zagrebi i tü je stopo v bogoslovje. Pa naskori so ga predstojniki poslali v Budapešto i kak mladoga kaplana na Dunaj v bogoslovje Augustineum. Posvećeni je bio 21. julija 1879. Leta 1887. je začno vćiti na bogoslovji v Zagrebi. Leta 1910. je postano pomoćnik zagrebškoga nadškofa Jurija Posilovića i leta 1914. nadškof zagrebećki.

Njegovo delo. Januara 29. je letos minolo 25 let, kak je bio posvećeni za škofa. Duga je ta doba i veliko je bilo delo, ki ga je v tom časi zvršo. Teško je biti škof. Biti dober škof — pomeni biti vsem vse. I velka je njegova odgovornost pred Bogom. Posebno v denešnjij časaj, kda se trbej boriti z pravim brezboštvo m. Zato lehho razmimo, kelko je mogeo nadškof dr. Anton Bauer prestati i pretrpeti v tom dugom časi svojega škofovanja. Pred bojom, med njim i po boji — kakše razmere so bile! Mlačno življenje vernikov, boji s starokatolićani, pomenkanje dühovnikov i mladoga dühovniškoga naraščaja, brezverski düh v šolaj, šatansko delo prostozidarov, slab tisk — vse to je oteškoćilo Bauerovo delo. Pa v zavüpanji na božo pomoć — je šo na delo. Edna izmed glavnih skrbi je bila ta — dati lüdstvi zadostno številu dobrih dühovnikov. I ar je naraščaja ne bilo, je ustanovo

ñovo dijaško semenišče, štero je blagoslovo ob 50-letnici svojega duhovništva — 1929. A že od 1920 leta naprej je za mlade dijake meo seme-nišče v bogoslovji.

Da bi poživo versko življenje med svojimi verniki, posebno pa v Za-grebi, je nadale nastano v Zagrebi mnogo redovniških hiš. Te hiše so bile najmočnejša obramba krščanstva i od tu je prihajalo med ljudstvo po-živlveno katoličansko življenje.

Je pa tudi dr. Anton Bauer neystrašeni branilec pravic katoličanske cerkve. Močno je razširo med ljudstvo katoličanski tisk. Največ se je pa trüdo i brigao, da bi kak najbolje bili njegovi duhovniki sveti duhovniki.

Ka pa tudi jako veseli njegove vernike — je to — da si je zebrao, dobroga naslednika dr. Stepinac Alojzija, ki je bio pred dvema letoma po-svećeni za škofa i bo po smrti Bauera, nadškof zagrebški.

Nova sv. meša. Žižek Karol, črensovske fare rojak, bo svojo prvo sveto mešo darüvao 19. aprila v Lotmerki, kama so se njegovi stariši iz Črensovec preselili. Drugi den, 20. aprila ponovi svojo sv. mešo v Črensovcih, kje je bio kršćeni. Novo-mešnik je duhovnik šibeniške škofije. Naj ga presladko Srce Jezušovo vodi v duhovnom pastirstvi, ka dosta duš reši i spo-plni.

Genliva posvetitev Srci Jezušovomi. Zadnjo nedelo ja-nuara se je posvetila Srci Jezušovomi družina Žunič Ignaca, biv-šega žandara, v Črensovcih. Obred posvetitve so zvršili urednik M. Lista. Družina stoji iz oće, matere i troje drobne dećice, naj-starejši je štiri letni Nacek. Naroda se je zbralo nad sto v sre-ćnoj hiši. Molilo se je i spevalo pobožno. Po govori posvetitela, ki je razpravlao od lübezni Srce Jezušovoga i po obredi, je po-zdravo Srce Jezušovo gospodar hiše z krepkimi, moškimi re-ćami, gda je slovesno oblübo Srci Jezušovomi, da njemi nje-gova družina vsikdar verna ostane. Isto je potrdila s krotkimi rećmi žena z malim detetom v naroćaj. Dećkeca, štiri letni Nacek i triletni Jožek sta pa v znak svoje nedužnosti vsaki en šopek rož poklonila Srci Jezušovomi, roke visiko zdignola i se z lepimi, nedužnimi rećmi zročila Srci Jezušovomi. Nazadnje so se vsi, oća, mati i deca zahvalili posvetiteli za trüd. Pri toj za-hvali je oća dećkecoma ete reći pravo: „Nacek i Jožek, to so tisti gospod, ki vsaki den darüjejo Jezuša v Cerkvi na oltari. Küšnita njihove posvećene roke.“ — Dećka sta vćinola i s tem dokazala, posvedočila, da gori v oći i materi prava lübezen do Jezuša, ar te vći pošćuvati njegove namestnike. Genlivejše i po-božnejše posvetitve si je teško misliti.



dospela v Hongkong in da sta skupno z bratom Meolicem določena meni na pomoč v Yunnanfu. Bogu bodi neizmerna zahvala za tak lepi misijonski dar vsem dobrim predstojnikom, posebno pa naši jugoslovanski inšpektoriji, ki mi pošilja tako lepe apostolske delavce na pomoč. Upam, da ti moji pomočniki bodo koncem novembra srečno dospeli sem v Yunnanfu. Pot od Hongkonga je skoraj težkejša kakor iz Trsta v Hongkong. V najboljšem upanju sem, da mladi sobratje prihajajo z önim apostolskim razpoloženjem, da si bodo z mirnim srcem z menoj delili ne samo delo, ampak tudi veliko bedo, ki mi je skoraj vedno spremljevalka. In kolikor ste vi tam v domovini v veliki krizi in pömenjkanju, še vedno niste v taki kakor mi tukaj med našimi divjaki teh visokih in zapuščenih gor. Zato ponovno milo prosim zopet za ljubeznivo pomoč. Štirje Slovenci bomo tukaj skupno delovali: dva duhovnika in dva brata laika. Pridno bomo molili za vse naše dobrotnike in prosili Boga, naj v obilni meri rosi svoj sveti blagoslav na vse tiste, ki nam v njegovem imenu pridejo na pomoč. V nebesih si pa bomo skupno delili dobra dela, ki jih mi tukaj z njih pomočjo storimo med temi pogani.

Drugo novost vam pa lahko to poročam, da je tukaj v Yunnanfu bil že skoraj 20 let en Jugoslovanski hotelir in trgovec, gospod Ilija Raznatovič iz Črne gore doma. Komaj sva se spoznala, je on takoj postal moj dobrotnik in mi je vedno rad prišel na pomoč, ko je moj želodec čutil pomanjkanje in svetovno krizo. Tudi gmotno mi je pomagal pri ustanovitvi naših šol 18 oktobra so ga roparji z nožem v prsi zabodli. Prvi, ki mu je na pomoč prišel skupno z zdravnikom sem bil jaz. Ko mu je zdravnik za silo povezal smrtno rano, je takoj pravil: gospod doktor vi ste svoje opravili, lepa hvala za to; sedaj pa naj gospod pater Kerec svoje opravi, da me spravi z Bogom. Lepo sem ga spovedal in sprevidel s svetimi Zakramenti in nato je mirno prenašal še štirdnevno agonijo. Večji del sem prebil pri njem in ga nisem slišal nikoli reči nobene žalne besede proti svojemu morilcu. Njegovega pogreba so se udeležile tudi oblasti in mnogo občinstva in vsi tujci, ki se nahajajo v Yunnanfu. Naj počiva ta ubogi mučenik in velik dobrotnik misijonarjev v miru božjem.

Še eno novost vam morem povedati, Severno pokrajino Yunnana z njenim glavnim mestom Chaotun (Čaotung) je Sveta Stolica odločila v posebno Apostolsko Prefekturo in zato imenovala domačina gospoda Cheng (Čenga-a) za apostolskega prefekta; pred par dnevi me je obiskal in v imenu papeževega delegata naprosil, naj mu pomagam v organizaciji njegovega misijona z vzgojo njegove kristjanske mladine. Jaz sem mu obljubil, da sprejemem v moj zavod dečke za duhovniške poklice in katehete in mu je bom brezplačno vzgojil, dokler ne bo imel lastnega semenišča in katehetske šole. Za vzgojo devic katehetkinj in druge ženske ustanove me je pa prosil, naj mu poskrbim kako žensko redovniško družbo v Sloveniji, ki bi mu prišla na pomoč. Jaz sem včeraj v tem oziru pisal v Slovensko Bistrico in prosil ondotne Šolske Sestre, ako bodo mogle sprejeti mojo ponudbo. Yunnan bi tako veliki del bil evangeliziran od Slovencev, in upam, da bi domovina rada prišla svojim sinovom in hčeram v tem misijonu na pomoč. Prosim, molite še v ta dober namen, da bi mogli odpomoči čim bolj domačemu škofu, ki ne pozna tujih dežel in se ne ve kam obrniti za pomoč za potrebno osebje, da bi čem uspešnejše organiziral svoj novi misijon. Chaotung je od Yunnanfuja kakih 15 dni s konjem daleč. Tu v teh gorskih krajih potujemo največ s konji, zato naj se Sestre, ki bodo prišle sem v misijone tudi jahat privadijo. Naši konji so mali, poniji, a zelo bistri.

Končno prosim, sprejmite ponovne moje najlepše misijonske pozdrave in zahvalo za pošiljanje Novin in Marijinega lista. Bog naj bo zlat plačnik za tako uslugo in jaz vam ostanem hvaležno vdani

v Presvetem Srcu Jezusa in Marije Pomočnice

JOŽEF KEREĆ S. S.

Salezijanski misijonar na Kitajskem.

POŠTA.

Lutar Terezija, Sobota. Naročnino ste plačali na lani i letos.

VĀNKĒ.

I.

a) Kak se je glasio nadangela Gabriela pozdrav?

b) Ka se je po tom pozdravi zgodilo pri Mariji ino ka gledoč na nas?

II.

Marija je pravila v cerkvi Je-
zuški: Glej, oča tvoj i jaz
sva te žalostniva iskala.

Kakši oča je bio sv. Jožef
Jezuši?

III.

Si	brüsi
samo	te
düša	nebeski
I	tvoje
trpljenje	demant

Zloži tü raz-
trošene reči
tak, da dobiš
pravo sliko
düše.

Ki vse troje vgoni pravilno, dobi za dar lepo knjigo. Rešitev se pošle do 15. aprila.

D a r i .

Na dom sv. Franciška so darüvali v Din. sledeči: Mešič Johana, D. Slaveči, nabrala v Franciji 128; darüvali so v frankaj: Mešič Johana 10, Šabjan Barica, Bogojina, 10, Benko Ema, Nuskova, 5, Doleški Jožef, Karlovac, 5, Burek Kazimir, Krakova, 5 frankov; — Čurič Terezija, Trnje, v zahvalo, 6, Gabor Verona, Trnje, 5, Fujs Terezija, Izakovci i Mihalič Antonija, Vančaves, iz Francije skupno 50, Balažic Marta i Ančika, Dokležovje, iz Francije, 35, Vogrinčič Marija, Sv. Jelena, nabrala v Franciji 262 40; darüvali so v frankaj: Krčmar Julija, Sobota, Ficko Ema i Marija, Ropoča, Klement Marija, Ropoča, Domiter Viktorija, Krašče, vsaka 5, Vogrinčič Marija i Smodiš Paula, Pertoča, ysaka 3, Grah Ana, Kruplivnik, 2 franka; Vučko Ivan, Žižki, nabrao na gostüvanji pri Žižek Martini, 30, Ficko Janoš, sv. Sebeščan, iz Francije, 12, Hranilnica in posojilnica, Dol. Lendava, 100 dinarov. Izdali smo za klišej sv. Franciška, 86 Din 50 p. — Oča sirot, povrni vsem darovnikom obilno.

Na siromaško blagajno so darüvali v Din: Glavač Barica iz Francije 25, Balažic Marta i Ančika, Dokležovje, iz Francije 35 Din. Oboje na sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči; Dom sv. Franciška v Črensovcih dve vreči krumplov na siromaško kühinjo v Soboti. Izdali smo 550 Din. kak prvi obrok za peč v sirotišnici Deteta Marijike v Turnišči. — Dete Marija naj vsem v obilnosti povrne!

Za podporo Mar. Lista so darüvali v Din. Jerebic Kata, Sr. Bistrica, 10, Sobočan Kata, Trnje, 6 Din. — Marija vam bodi plačnica.

SPOMIN.

V obraz sem svoj pogledal,
v nekdanje dni:
vse drugo je že prah objedal,
ljubezen le živi. —

Saj sem oči vpri v stare rane
pa me nič več ne gane,
bolečina je minila,
ne vzdrämi je nobena sila!

Zdaj vem, da vera gre v gledanje
in upanje v uživanje,
ljubezen pa nikdar ne mine,
le zraste: do božje višine . . .

Kakor pozimi toplota mi je,
dih rože majniške,
kakor nedolžno oko
in dete, ki daje roko. —

Zato kot luč jö zdaj gojim,
kot živo svečo v temi polnoči;
le enega se še bojim:
da pozabim kdaj te reči . . .